

§ 9. W sprawach określonych w niniejszym rozporządzeniu właściwe są organy administracji prezydium powiatowych (miejskich, dzielnicowych w miastach wyłączonych z województw) rad narodowych w zakresie gospodarki komunalnej i mieszkaniowej.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Gospodarki Komunalnej: *St. Sroka*

90

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 22 marca 1958 r.

w sprawie zniesienia Sądu Powiatowego w Żyrardowie i utworzenia Wydziału Zamiejscowego w Żyrardowie Sądu Powiatowego w Grodzisku Mazowieckim.

Na podstawie art. 5 §§ 1 i 2, art. 6 § 2 i art. 11 prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1950 r. Nr 39, poz. 360 i z 1957 r. Nr 31, poz. 133) oraz art. XXIII i LVII przepisów wprowadzających prawo rzeczowe i prawo o księgach wieczystych (Dz. U. z 1946 r. Nr 57, poz. 321) zarządza się, co następuje:

§ 1. Znosi się w województwie warszawskim Sąd Powiatowy w Żyrardowie.

§ 2. Tworzy się w województwie warszawskim Wydział Zamiejscowy w Żyrardowie Sądu Powiatowego w Grodzisku Mazowieckim dla miasta Żyrardowa stanowiącego powiat miejski oraz dla miast Mszczonowa i gromad: Adamowice, Bobrowce, Bronisławów, Franciszków, Guzów, Korytów, Kozłowice Nowe, Miedniewice, Oryszew, Osuchów, Piekary, Wiskitki i Wręcza z powiatu grodziskomazowieckiego.

§ 3. Przekazuje się Sądowi Powiatowemu w Pruszkowie rozpoznawanie spraw karnych dotyczących nieletnich w za-

kresie właściwości Wydziału Zamiejscowego w Żyrardowie Sądu Powiatowego w Grodzisku Mazowieckim.

§ 4. Powierza się Sądowi Powiatowemu w Grodzisku Mazowieckim prowadzenie i zakładanie ksiąg wieczystych i zbiorów dokumentów dla okręgu Wydziału Zamiejscowego w Żyrardowie Sądu Powiatowego w Grodzisku Mazowieckim.

§ 5. Powierza się Sądowi Powiatowemu dla Warszawy-Pragi w Warszawie prowadzenie rejestrów handlowych i innych przekazanych ustawami sądom powiatowym — dla okręgu Wydziału Zamiejscowego w Żyrardowie Sądu Powiatowego w Grodzisku Mazowieckim.

§ 6. Traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 marca 1956 r. w sprawie utworzenia Sądu Powiatowego w Żyrardowie (Dz. U. Nr 10, poz. 56).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: w z. *St. Walczak*

91

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 8 kwietnia 1958 r.

w sprawie rent dla byłych właścicieli przedsiębiorstw przejętych na własność Państwa oraz członków ich rodzin.

Na podstawie art. 12 ust. 4 ustawy z dnia 25 lutego 1958 r. o uregulowaniu stanu prawnego mienia pozostającego pod zarządem państwowym (Dz. U. Nr 11, poz. 37), zwanej w dalszym ciągu „ustawą”, zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w rozporządzeniu mówi się o właścicielach przedsiębiorstw, rozumie się przez to byłych właścicieli, których przedsiębiorstwa przejęte zostały na własność Państwa na podstawie ustawy, oraz osoby, o których mowa w art. 15 ust. 2 ustawy.

§ 2. Właściciele przedsiębiorstw mają prawo do renty inwalidzkiej określonej w przepisach o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin dla pracowników zaliczonych do II kategorii zatrudnienia, którzy stali się inwalidami z innych przyczyn niż wypadek w zatrudnieniu lub choroba zawodowa, jeżeli:

- 1) przejęte na własność Państwa przedsiębiorstwo stanowiło podstawę ich utrzymania,
- 2) nie posiadają niezbędnych środków utrzymania;
- 3) są inwalidami lub ukończyli wiek: mężczyźni 65 lat, a kobiety 60 lat.

§ 3. Członkowie rodziny, pozostali po właścicielach przedsiębiorstw, mają prawo do renty rodzinnej określonej w przepisach o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin dla członków rodziny po pracowniku zmarłym z innych przyczyn niż wypadek w zatrudnieniu lub choroba zawodowa, jeżeli:

- 1) przejęte przedsiębiorstwo stanowiło podstawę utrzymania ich żywiciela,

2) nie posiadają niezbędnych środków utrzymania,

3) spełniają warunki do renty rodzinnej przewidziane w tych przepisach.

§ 4. 1. Rentę inwalidzką wymierza się w wysokości przewidzianej w przepisach o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin dla rencistów nie zatrudnionych i nie posiadających dochodu z innych źródeł. Właściciele przedsiębiorstw, którzy osiągnęli wiek starczy przewidziany dla pracowników II kategorii zatrudnienia, traktuje się na równi z inwalidami II grupy.

2. Podstawę wymiaru renty inwalidzkiej i rodzinnej stanowi kwota określona w przepisach wydanych na podstawie art. 12 ust. 3 ustawy.

§ 5. 1. Przedsiębiorstwo przejęte na własność Państwa uważa się za stanowiące podstawę utrzymania właściciela, jeżeli udział jego we własności przedsiębiorstwa wynosił:

- 1) co najmniej 50% albo
- 2) mniej niż 50%, jeżeli jednocześnie w tym przedsiębiorstwie pracował.

2. Za osoby nie posiadające niezbędnych środków utrzymania uważa się te osoby, które:

- 1) nie pozostają w zatrudnieniu,
- 2) nie prowadzą przedsiębiorstwa handlowego, przemysłowego lub rzemieślniczego oraz
- 3) nie posiadają dochodu z innych źródeł z wyłączeniem dochodów poniżej 500 zł miesięcznie oraz kwot otrzymywanych z tytułu alimentacji.

§ 6. 1. Wypłata renty inwalidzkiej lub rodzinnej ulega zawieszaniu na okres posiadania przez osobę zainteresowaną niezbędnych środków utrzymania.

2. Jeżeli członkowi rodziny uprawnionemu do renty rodzinnej zawieszono wypłatę renty z powodu posiadania niezbędnych środków utrzymania, pozostałym członkom rodziny wypłaca się rentę rodzinną w wysokości odpowiadającej ich liczbie.

§ 7. 1. Prawo do świadczeń określonych w rozporządzeniu ustala i świadczenia pieniężne wypłaca wydział rent i pomocy społecznej prezydium właściwej rady narodowej.

2. Postępowanie w sprawie ustalenia prawa do renty wszczynają się na wniosek osoby zainteresowanej.

§ 8. 1. Do wniosku o przyznanie renty inwalidzkiej właściciel przedsiębiorstwa obowiązany jest dołączyć:

- 1) odpis orzeczenia o przejęciu przedsiębiorstwa na własność Państwa na podstawie ustawy,
- 2) dowody stwierdzające, że przejęte przedsiębiorstwo stanowiło podstawę jego utrzymania (§ 5 ust. 1),
- 3) zaświadczenie o aktualnym stanie materialnym i środkach utrzymania wystawione przez właściwy wydział prezydium rady narodowej,
- 4) dokument stwierdzający datę urodzenia,
- 5) oświadczenie, czy i skąd pobiera już rentę lub zaopatrzenie.

2. Do wniosku o przyznanie renty rodzinnej członkowi rodziny pozostali po właścicielu przedsiębiorstwa obowiązani są dołączyć:

- 1) dowody wymienione w ust. 1 pkt 1 i 2, jeżeli zmarły żywiciel nie miał przyznanej renty inwalidzkiej,

2) zaświadczenie o aktualnym stanie materialnym i środkach utrzymania osób ubiegających się o rentę rodzinną wystawione przez właściwy wydział prezydium rady narodowej,

3) inne dowody wymagane w przepisach o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin dla uzasadnienia prawa do renty rodzinnej.

§ 9. Przepisy rozporządzenia stosuje się również do byłych właścicieli mienia przejętego na własność Państwa bez prawa do odszkodowania na podstawie art. 17 ustawy. Prawo do renty przysługuje jednakże tylko tej osobie, której udział we własności tego mienia przekraczał 50% i która poza dochodem uzyskiwanym z tego mienia nie posiadała innych źródeł dochodu.

§ 10. W sprawach nie uregulowanych rozporządzeniem mają odpowiednie zastosowanie przepisy art. 12 — 23, 26, 45 ust. 1, 2 i 4, art. 46 — 49, 50 ust. 1 i 2, art. 51, 52 ust. 1 i 3 — 6, art. 53 — 55, 59 — 66, 68 — 77 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1956 r. Nr 43, poz. 200 i z 1958 r. Nr 2, poz. 6).

§ 11. Osobom, które na podstawie dotychczasowych zarządzeń pobierały świadczenia z tytułu przejęcia ich przedsiębiorstw pod przymusowy zarząd państwowy, renty określone w rozporządzeniu przysługują od daty zaprzestania wypłaty tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od dnia 1 czerwca 1958 r.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 8 marca 1958 r.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: w z. A. Firganek

92

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 22 marca 1958 r.

w sprawie niektórych orzeczeń wydawanych przez zakłady społeczne służby zdrowia.

Na podstawie art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. Nr 55, poz. 434 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie dotyczy orzekania przez zakłady społeczne służby zdrowia:

- 1) o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby,
- 2) o stanie zdrowia w postępowaniu o przedłużeniu okresu zasiłkowego,
- 3) o potrzebie izolacji w razie choroby zakaźnej,
- 4) o potrzebie opieki domowej nad chorym członkiem rodziny,
- 5) o potrzebie powstrzymania się od pracy w godzinach nadliczbowych i w porze nocnej bądź o potrzebie zmiany rodzaju i warunków pracy,
- 6) w związku z ciążą i porodem.

2. Przepisy rozporządzenia dotyczące szpitali stosuje się odpowiednio do sanatoriów, klinik, działów leczniczych Instytutów naukowych oraz oddziałów chorych leżących w przychodniach i stacjach pogotowia ratunkowego, a przepisy dotyczące przychodni — do ośrodków zdrowia.

§ 2. Orzeczenia określone w § 1 ust. 1 wydają zakłady społeczne służby zdrowia obowiązane do udzielania pomocy leczniczej osobie, której orzeczenie dotyczy.

§ 3. W zakładach społecznych służby zdrowia orzekają stosownie do dalszych przepisów rozporządzenia:

- 1) lekarze i lekarze dentyści, udzielający świadczeń leczniczo-zapobiegawczych,

- 2) lekarze-kierownicy przychodni i ośrodków zdrowia,
- 3) komisje lekarskie.

§ 4. Ponadto na podstawie upoważnienia organu służby zdrowia prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej mogą orzekać:

- 1) starsi felczery i felczery udzielający świadczeń leczniczo-zapobiegawczych oraz
- 2) położne przychodni w zakresie ustalania daty odbytego porodu.

§ 5. 1. Komisje lekarskie składają się z dwóch lekarzy i działają w szpitalach oraz w niektórych przychodniach.

2. W skład komisji lekarskiej w szpitalu wchodzi dyrektor szpitala lub lekarz przez niego wyznaczony oraz lekarz, pod którego opieką chory się znajduje.

3. Organy służby zdrowia prezydiów powiatowych (miejskich, dzielnicowych) rad narodowych powołują komisje lekarskie w przychodniach oraz określają ich właściwość miejscową.

4. Komisja lekarska w przychodni może wzywać na swoje posiedzenia lekarza (lekarza dentystę, starszego felczera lub felczera) leczącego osobę, której orzeczenie dotyczy.

§ 6. 1. Orzeczenie powinno być oparte na wynikach bezpośredniego badania stanu zdrowia i sporządzone na karcie choroby (historii choroby).

2. Orzeczenie przychodni powinno zawierać:

- 1) wywiad chorobowy, dane o dotychczasowym leczeniu i o przerwach w pracy spowodowanych tą samą chorobą,